

nægtet i Fjor, blev kun nægtet af finansielle Grunde, siger Mindretallet. Jeg ser ikke, at finansielle Grunde ikke ere gode Grunde; hvorfor kunne finansielle Grunde ikke være fuldkommen tilstrækkelige Grunde? De vare det sikkert ogsaa, og Ministeriet oplyste os ikke om, at disse Sager vare særlig paatrængende nødvendige, hvilket de sagtens heller ikke vare, thi Ministeriet tog mod Finansloven i Fjor om end med Beklagelse, Ministeriet tog imod den og sagde, at det haabede paa et bedre Resultat ad Aare.

Se, alle disse Forhold tilsammen, som jeg nu har talt om, begrunde for os den Paastand, vi have fremsat, at der her er sket en Tilsidesættelse af Bevillingsretten, Bevillingsmyndigheden. Dernæst mene vi, at der er Fare ogsaa for Arbejdet paa Rigsdagen. Thi det er jo sikkert nok, som jeg alt tidligere har sagt, at skal der med Nytte arbejdes her paa Rigsdagen, maa der være et Tillidsforhold eller komme et Tillidsforhold til Stede mellem de Parter, der skulle arbejde sammen, baade Folketing og Landsting og ogsaa Ministeriet. Men den Handling, Ministeriet her har foretaget, er sikkert ikke af dem, der skaber et Tillidsforhold, langt snarere Utryghed. Derfor mene vi som sagt, at der er Fare for Rigsdagsarbejdet. Det er saa meget mærkeligere, at Ministeriet har villet gøre det, det har gjort, som der dog ikke var de allerdaarligste Udsigter til en virkelig Forhandling her paa Rigsdagen mellem Ministeriet og Folketinget. Folketinget har i de tre forløbne Aar i stigende Grad vist Forhandlingsvenlighed, og det Parti, jeg har den Ære at staa i, tror jeg ikke mindst har vist det. Og der var ikke daarlige Udsigter til, at denne Forhandlingsvenlighed ogsaa vilde have vist sig fremdeles nu efter Valgene. Men dette staar nu det høje Ministerium i Færd med at ødelægge med den Slags Skridt, som det her har foretaget. Vi ere Opposition, nu vel, men vi ere en Opposition — det tror jeg, man kan sige, og jeg tror, de fleste ville indrømme det — der paa ingen Maade har vist Umedgørlighed, tværtimod. Men naar man mødes med den Slags Handlinger, man her har foretaget, kan man jo fristes til at lade Taalmodigheden bryde. Jeg ønsker ikke, at dette skal ske, men jeg siger det, at det er et skæbnesvangert Skridt for Arbejdet paa Rigsdagen, Ministeriet her har foretaget. — Paa Flertallets Vegne beder jeg om, at man vil udtrykke alt det her udviklede i den Beslutning, som der her foreligger Forslag om.

I den sige vi vor Mening, vi sige den ikke med stærke Ord, vi sige den med det Maadehold, den Rolighed, som bæres af Troen paa, at vor Sag er god, og at vor Sag nok skal vinde til Trods for alt, hvad gamle provisoriske Lyster eller nymodens konstitutionel Uforstand kan finde paa at sætte op derimod.

Holm: Det er jo ikke alene Medlemmer af det sædvanlige Flertal i denne Sal, der have stillet det foreliggende Forslag til Beslutning; ogsaa Medlemmer af den Side af Tinget, jeg har den Ære at tilhøre, ere Medforslagsstillere og maa anbefale Beslutningens Vedtagelse. Jo mere og jo alvorligere man har arbejdet for at komme bort fra de storpolitiske Kampe og ind paa et frugtbart Reformarbejde, jo stærkere forekommer det mig, at man maa beklage det Skridt, Ministeriet har foretaget sig. Thi som Forholdene ere, synes jeg ikke, det kan nægtes, at dette Skridt let kunde faa skæbnesvangre Følger for det rolige Samarbejde mellem Regering og Folketing og derved gribe forstyrrende ind i Reformarbejdet. Efter den Maade, hvorpaa Regeringen har forklaret Sagen for Finansudvalget, er det ganske vist, at det Skridt, der er foretaget, ikke synes at være saa udæskende, som man maatte tro efter de Meddelelser, der fremkom i Bladene. Ministeriet har oplyst for os, at der ikke her er Tale hverken om Rygskjold eller Brisantgranater, Ministeriet har oplyst for os, at det har gjort sig megen Umage for ikke at tage Ting, hvorom der havde staaet en virkelig Strid. Det har hævdet, at det kun har taget saadanne Ting, over for hvilke Folketingets Nægtelse efter Ministeriets Skøn maatte opfattes mere som en Udsættelse til Fremtiden end som en saglig Nægtelse. Og hvordan man i øvrigt ser paa Enkelthederne, synes det i hvert Fald klart, at vi her ikke staa over for Provisorier i den Forstand, hvori vi kende dem i den Estrupske Periode. Der synes ikke her at være Tale om Provisorier, brugte som Kampmiddel over for Folketinget. Men desuagtet maa vi meget alvorlig beklage det, der er sket. Ministeriet har taget disse 526,000 Kr. paa forventet Efterbevilling. Dertil vilde der næppe være noget at sige, hvis Ministeriet havde haft en Forvisning om at kunne faa denne Efterbevilling eller dog havde haft et velbegrundet Haab derom. Men her er netop den store Skrøbelighed. Et Ministerium, der havde saa fast Fodfæste i Rigsdagen, at det som Regel kunde paaregne Tilslutning hos Fler-